

Arrest

nr. 299 397 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Rue Piers 39
1080 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 december 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgende feiten worden weergegeven in de bestreden beslissing en worden door de verzoekende partij niet betwist:

Op 7 september 2023 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 16 juni 2022 in Frankrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Op 7 november 2023 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Franse autoriteiten.

Op 20 november 2023 stemmen de Franse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.2. Op 5 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

(...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer R.S. (...), die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 07.09.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen officiële identiteits- of reisdocumente voor.

Tijdens het gehoor legde de betrokkene een kopie van een Afgaans identiteitsdocument (taskara) met referentie (...) voor. De betrokkene verklaarde verder dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene dat hij werd geboren op 05.03.2006. Onze diensten meldten de betrokkene bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 13.09.2023 werd in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) te Leuven een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, werd niet voldaan aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24.12.2002 en werd geen voogd toegewezen. Bijgevolg wordt de betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 13.09.2023 door onze diensten werd vastgelegd op 05.03.2004.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 31.05.2022 en in Frankrijk op 16.06.2022.

Op 13.10.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan vijf dagen na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 verliet. Hij reisde via Pakistan naar Iran. Na ongeveer een maand reisde hij naar Turkije. Hij verbleef een jaar in Turkije, waarna hij via Bulgarije naar Servië reisde. De betrokkene verbleef drie

maanden in Servië. Vervolgens reisde hij via Hongarije naar Oostenrijk. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Na ongeveer vijftien dagen reisde de betrokkene via Zwitserland naar Frankrijk. De betrokkene diende er een verzoek om internationale bescherming in. Na vijf maanden reisde de betrokkene naar België.

We werken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Oostenrijk en Frankrijk opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Oostenrijk en Frankrijk.

Op 10.10.2023 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen op basis van artikel 18(1)b. Op 11.10.2023 weigerden ze de terugname van de betrokkene. De betrokkene is in Oostenrijk gekend als S.,R. (...), 01.01.2005, Afghanistan; S.,R. (...), 25.09.2003, Afghanistan. Op 07.11.2023 werden de Franse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen op basis van artikel 18(1)d. Op 20.11.2023 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

De Franse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Frankrijk toekomt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden

aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Frankrijk kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat het zijn doel was om naar België te komen. De betrokkene stelde dat hij in België enkele mensen van zijn dorp in Afghanistan kent. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij toen hij in Frankrijk een verzoek had ingediend, zijn vrienden een verkeerd verhaal van hem schreven waardoor hij een negatieve beslissing heeft gekregen. Hij wil niet terugkeren want hij verklaarde bang te zijn.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat het zijn doel was om naar België te komen en dat hij in België enkele mensen van zijn dorp in Afghanistan kent, merken we allereerst op dat Frankrijk, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen

grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Frankrijk een negatieve beslissing kreeg, merken we op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Frankrijk, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden op 20.11.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegd Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek

om internationale bescherming vormt geen “rechtsmiddel” tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek.

De instemming van de Franse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

In het rapport over internationale bescherming in Frankrijk van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurene Delage, “Asylum Information Database - Country Report - : France – 2022 Update”, laatste update op 11.05.2023, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDAFR_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (“Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications”, pagina 60).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 61). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de préfecture du Rhône. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als ‘gewone’ verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (pagina 104). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio’s moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (pagina 107).

Het AIDA-rapport meldt dat er in de praktijk tolken beschikbaar zijn tijdens het interview (pagina 40). Er wordt verduidelijkt dat de verzoeker kan vragen om een tok van een bepaald geslacht (pagina 42). We erkennen dat er zich moeilijkheden kunnen voordoen op het gebied van vertolking, maar op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens niet worden geconcludeerd dat daarom van een overdracht dient te worden afgezien.

Wat rechtsbijstand betreft, wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder benadrukken we dat het geactualiseerde AIDA-rapport stelt dat verzoekers in Frankrijk in geval van een beroep tegen een afwijzing recht hebben op kosteloze rechtsbijstand (pagina 51). We erkennen dat in het kader van wijzigingen van de wet inzake internationale bescherming in 2018 veranderingen zijn ingevoerd wat betreft het aanvragen en het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand. Zo dient een aanvraag voor het bekomen van kosteloze bijstand binnen de 15 dagen na ontvangst van de beslissing tot weigering te worden ingediend en niet langer op eender welk ogenblik binnen de termijn van een maand om een beroep in te dienen (“The 2018 asylum reform removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal, therefore shortening the time limit to benefit from legal aid.”, pagina 50). Deze wetswijziging legt inderdaad een beperking in de tijd op, maar leidt niet tot het besluit dat het verkrijgen van kosteloze rechtsbijstand in het kader van een beroep dermate moeilijk is dat dient te worden besloten dat Frankrijk op dit vlak zijn verplichtingen niet zou nakomen.

In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 108), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden ("It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants", pagina 103). Daarenboven wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 103).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheid verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat het goed met hem gaat. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in

Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 112). Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk (pagina 113). De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (pagina 112-113).

Personen die niet langer verblijfsrecht genieten, inclusief personen wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, kunnen nog gedurende zes maanden na het einde van de geldigheid van hun verblijf beroep doen op de algemene ziektekostenverzekering. Na deze periode kan nog kosteloze gezondheidszorg worden verkregen in ziekenhuizen of bij huisartsen via de overheidsbijstand voor personen zonder recht op wettelijk verblijf ("Persons who have no right to remain on the territory, including rejected asylum seekers, benefit from the PUMA for six months after the end of validity of the asylum claim certification. Before 2020, the time period was one year. After this period, State Medical Aid (AME) enables them to receive free treatments in hospitals as well as in any doctors' offices", pagina 112-113).

Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We merken verder op dat de Franse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten (4). "

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet in de mogelijkheid is om een wettigheidstoetsing door te voeren nu zij niet in het bezit is van het AIDA-rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en nu zij niet kan nagaan of Frankrijk de nodige garanties geboden heeft.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier neergelegd. De Raad wijst op artikel 39/59, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing naar het AIDA-rapport van mei 2023 verwijst met een link naar de website waarop dit rapport terug te vinden is. Ook de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het voormelde rapport met een link. Gelet op het voorgaande en het feit dat de verzoekende partij, zoals zal blijken uit de bespreking van het middel, niet aantoont welke garanties van Frankrijk dienen te blijken, minstens niet aantoont dat Frankrijk gehouden zou zijn tot het geven van garanties inzake de opvang, noch dat er in haar geval bepaalde garanties aangewezen zijn, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat de Raad niet in de mogelijkheid is, omwille van het ontbreken van het administratief dossier, een wettigheidstoetsing door te voeren.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“En l'espèce, la France ne peut être considérée comme l'Etat membre responsable, en raison de la présence de certaines défaillances dans le système d'accueil en France.

Première branche

Les alinéas 2 et 3 de l'article 3.2 du Règlement Dublin III sont libellés comme suit :

« Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable.

Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable. »

Cette disposition est une application de la jurisprudence de la Cour EDH en la matière, dont l'arrêt M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC], n° 30696/09 du 21.1.2011 est emblématique, et de l'arrêt N.S. de la Cour de Justice de l'Union européenne (C-411/10 et C-493/10 du 21.12.2011), dont les principes ont encore été précisés ultérieurement, notamment dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse (CEDH [GC], n° 29217/12 du 4.11.2014), et l'arrêt C.K. e.a. c. Republika Slovenija (CJUE C-578/16 du 16.2.2017).

Dans l'arrêt Tarakhel, la Cour EDH a souligné que (§104) :

« Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination.

L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État

d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. »

Dans l'arrêt C.K. e.a. c. Republika Slovenija (C-578/16) du 16.2.2017, la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé que :

« L'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne doit être interprété en ce sens que :

– même en l'absence de raisons sérieuses de croire à l'existence de défaillances systémiques dans l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile, le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement n° 604/2013 ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel et avéré que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cet article ; »

La Belgique ne peut donc, en vertu du Règlement Dublin III – interprété conformément à la jurisprudence européenne –, transférer un demandeur d'asile vers un Etat où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 CEDH et l'article 4 de la Charte, ayant égard à la situation individuelle de l'intéressé à la lumière de la situation générale existant en l'Etat responsable.

Dans le rapport ECRE d'avril 2019, il est indiqué :

“France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation. Already in 2012, France started enlisting emergency forms of accommodation to respond to capacity shortages in its Reception Centres for Asylum Seekers (Centres d'accueil de demandeurs d'asile, CADA).³¹ As will be discussed below, France gradually entrenched various forms of emergency accommodation in its national reception system, but has still not been able to secure accommodation for all people seeking protection on its territory.”¹

1 ECRE, Housing out of reach? The reception of refugees and asylum seekers in Europa, April 2019, http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/shadow-reports/aida_housing_out_of_reach.pdf, p.13

Dans un arrêt du 2 juillet 2020, N.H et autres contre France, la Cour européenne des droits de l'homme, a condamné la France en raison du fait qu'elle manqué d'assistance à 3 demandeurs d'asile qui ont été contraints de vivre dans la rue et qui ont été privés de moyens de subsistance :

« 184. Au vu de ce qui précède, la Cour constate que les autorités françaises ont manqué à l'encontre des requérants à leurs obligations prévues par le droit interne. En conséquence, la Cour considère qu'elles doivent être tenues pour responsables des conditions dans lesquelles ils se sont trouvés pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à leurs besoins essentiels et dans l'angoisse permanente d'être attaqués et volés. La Cour estime que les requérants ont été victimes d'un traitement dégradant témoignant d'un manque de respect pour leur dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez eux des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'absence de réponse adéquate des autorités françaises qu'ils ont alertées à maintes reprises sur leur impossibilité de jouir en pratique de leurs droits et donc de pourvoir à leurs besoins essentiels, et le fait que les juridictions internes leur ont systématiquement opposé le manque de moyens dont disposaient les instances compétentes au regard de leurs conditions de jeunes majeurs isolés, en bonne santé et sans charge de famille, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention »

Ou encore, dans l'AIDA Rapport sur lequel la partie adverse s'est basée (mai 2023) pour prendre la décision il est indiqué que les personnes qui sont renvoyés dans le cadre de la procédure Dublin ont de grandes difficultés à avoir accès à un centre et l est repris que² :

2 https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf

«Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres; i.e. they face the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in Conditions in reception facilities.»

Ce rapport confirme également que de nombreuses personnes renvoyées sous la procédure Dublin, vivent dans la rue ou dans des squats en raison d'un manque de places :

“In practice, however, many persons subject to Dublin procedures (applicants or returnees) live on the streets or in squats because of the overall lack of places.”

D'ailleurs, dans la situation particulière du requérant, soit un retour par l'aéroport de Lyon il est indiqué ce qui suit :

Support and assistance to Dublin returnees remains complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy –Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has welcomed Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services. Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a safe

conduct (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur:

❖ On the one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and redirect them to the SPADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is very complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

❖ On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and direct them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are eager to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are supposed to present themselves at the SPADA run by Forum réfugiés to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris.⁶

Il ressort clairement de cette information (similaire à celle reprise dans le dossier administratif) que le requérant rencontrera deux problèmes importants à son arrivée :

- Il devra se présenter à la préfecture du Rhône, sans recevoir aucune aide, ni soutien financier
- Il n'a aucune garantie de recevoir un logement. Cela n'a également pas été assuré par les autorités françaises. En d'autres termes, le requérant risque de se retrouver à la rue et sans aucun hébergement. D'autre part, les chances de la requérant d'obtenir un hébergement sont encore plus faibles du fait qu'il a déjà introduit une demande d'asile et que le rapport précise que les personnes introduisant une demande d'asile ultérieure ont très peu de chance d'avoir accès à un hébergement (voir rapport AIDA mai 2023 joint au dossier administratif) :

"The allocation of reception conditions is facultative for subsequent applications, and in practice almost systematically refused."

La partie sera dans l'obligation d'introduire une demande d'asile ultérieure étant donné qu'il a déjà fait l'objet d'une décision de refus. Le rapport AIDA met en avant la difficulté pour les demandeurs d'asile de présenter des nouveaux éléments qui permettront aux autorités françaises d'analyser le fond du dossier. Le requérant n'est donc pas garanti d'avoir une analyse de sa demande d'asile conforme aux prescrits légaux :

In practice, it is difficult to provide evidence of new information and to prove its authenticity to substantiate subsequent claims. Asylum seekers often face difficulties in accessing the documents needed to prove new information e.g. difficulty in contacting their country of origin to obtain the evidence.

Et enfin, comme cela ressort du rapport AIDA, il aura des difficultés à pouvoir avoir accès à ce que son dossier soit traité de manière adéquate dans le cadre d'une demande d'asile ultérieure vu que des nouveaux éléments doivent être présentés, éléments pour lesquels, les demandeurs d'asile font généralement face à d'importantes difficultés :

In practice, it is difficult to provide evidence of new information and to prove its authenticity to substantiate subsequent claims. Asylum seekers often face difficulties in accessing the documents needed to prove new information e.g. difficulty in contacting their country of origin to obtain the evidence.

En d'autres termes, le requérant risque d'être rapatrié en Afghanistan, car il fait l'objet d'une décision de refus de la part des instances d'asile de France.

La partie adverse n'a pas pris en considération cette information qui pourtant démontre d'un problème structurel en France. Cette information ressort du rapport AIDA déposé dans le dossier administratif du requérant. Plus de la moitié des demandeurs de protection internationale n'ont pas d'accès en pratique à l'aide matérielle. Cela doit être considéré comme une défaillance systémique dans le sens de l'article 3.2 du Règlement Dublin III. Les chances que le requérant se retrouve à la rue s'il retourne en France sont particulièrement élevées.

La décision entreprise viole l'article 3.2. du Règlement Dublin III, ainsi que l'article 3 CEDH et l'article 4 de la Charte.

D'autre part, un retour en France, aurait comme effet, que le requérant risque d'être renvoyé en Afghanistan. Il convient dès lors d'analyser la crainte du requérant étant donné les risques qu'il encourt en cas de retour vers l'Afghanistan.

Eu égard au profil vulnérable de la requérant (demandeur d'asile), un transfert vers la France l'exposerait à un risque réel de traitement inhumain et dégradant. La décision entreprise viole l'article 3.2. du Règlement Dublin III, ainsi que l'article 3 CEDH et l'article 4 de la Charte."

Aldus verwijst de verzoekende partij naar het ECRE-rapport van april 2019, een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 juli 2020 waarbij Frankrijk veroordeeld werd omwille van het niet verlenen van materiële bijstand aan drie asielaanvragers en het AIDA-rapport van mei 2023 en meent dat hieruit blijkt dat zij riskeert geen opvang meer te krijgen in Frankrijk, dat zij bij een terugkeer via de luchthaven van Lyon twee belangrijke problemen zal ervaren, met name dat zij zich zal moeten aanbieden aan de prefectuur van de Rhone zonder hulp of financiële ondersteuning te krijgen en dat er geen garantie is op het verkrijgen van opvang waarbij zij nog stelt dat dit evenmin werd gegarandeerd door de Franse autoriteiten en dat zij het risico loopt op straat te belanden. Zij vervolgt, onder verwijzing naar het AIDA-rapport van mei 2023, dat de kans om opvang te krijgen nog kleiner is gelet op het feit dat zij reeds een asielaanvraag heeft ingediend en personen die een volgend verzoek indienen weinig kans hebben op het verkrijgen van opvang, dat zij verplicht zal zijn een nieuw verzoek in te dienen daar zij reeds het voorwerp uitmaakte van een weigeringsbeslissing, dat het AIDA-rapport gewag maakt van moeilijkheden voor asielaanvragers om nieuwe elementen naar voren te brengen die de Franse autoriteiten toelaten het verzoek ten gronde te beoordelen, dat zij aldus geen garantie heeft op een analyse van haar aanvraag volgens de voorschriften, dat zij moeilijkheden zal ondervinden opdat haar dossier op een adequate manier zou worden behandeld in het kader van een volgend verzoek gelet op het feit dat nieuwe elementen moeten worden aangebracht en asielaanvragers hierbij in het algemeen grote problemen ervaren. Zij meent dat zij aldus het risico loopt om teruggestuurd te worden naar Afghanistan daar zij het voorwerp uitmaakt van een weigeringsbeslissing door de asielinstanties van Frankrijk. Zij betoogt dat de verwerende partij deze informatie, die nochtans structurele problemen in Frankrijk aantoon, niet in overweging heeft genomen, dat meer dan de helft van de verzoekers om internationale bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot materiële hulp, dat dit dient beschouwd te worden als een systematische tekortkoming in de zin van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening en dat de kans dat zij op straat zal belanden in Frankrijk hoog is. Tot slot herhaalt de verzoekende partij dat zij het risico loopt, bij een terugkeer naar Frankrijk, om gerepatrieerd te worden naar Afghanistan, dat het dus gepast voorkomt de vrees van de verzoekende partij te onderzoeken gelet op de risico's die zij loopt bij een terugkeer naar Afghanistan, dat gelet op haar kwetsbaar profiel als asielzoeker, een overdracht naar Frankrijk haar zou blootstellen aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.2.2. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p. 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, M.,slim/Turkije, p 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke

omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Frankrijk, nu zij in dit land op 16 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gezien de Franse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Frankrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Frankrijk kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C578/16 PPU).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

De vraag die zich *in casu* stelt, betreft de vraag of de algemene situatie in Frankrijk voor Dublin-terugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-Verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dienaangaande een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een omstandig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden.

3.2.3. Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij tijdens het gehoor geen gewag heeft gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die zouden wijzen op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zij verklaarde dat zij zich verzet tegen een overdracht naar Frankrijk omdat zij toen zij in Frankrijk was, zij een verzoek had ingediend, haar vrienden een verkeerd verhaal van haar schreven waardoor zij een negatieve beslissing kreeg, dat zij niet wil terugkeren daar zij verklaarde bang te zijn. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

3.2.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij het risico loopt om teruggestuurd te worden naar Afghanistan daar zij het voorwerp uitmaakt van een weigeringsbeslissing door de asielinstanties van Frankrijk, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hieromtrent in de bestreden beslissing heeft geoordeeld: *“Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Frankrijk een negatieve beslissing kreeg, merken we op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Frankrijk, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk. De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Franse instanties stemden op 20.11.2023 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Indien zou worden*

aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegd Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen “rechtsmiddel” tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek. De instemming van de Franse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Franse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.” Door louter opnieuw erop te wijzen dat zij het voorwerp uitmaakt van een weigeringsbeslissing van de asielinstanties in Frankrijk weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven van de bestreden beslissing niet.

3.2.5. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders grote moeilijkheden hebben om toegang te krijgen tot opvangcentra, dat deze personen op straat belanden of in kraakpanden omwille van het gebrek aan opvangplaatsen, dat zij bij een terugkeer via de luchthaven van Lyon twee belangrijke problemen zal ervaren, met name dat zij zich zal moeten aanbieden aan de prefectuur van de Rhone zonder hulp of financiële ondersteuning te krijgen en dat er geen garantie is op het verkrijgen van opvang – waarbij zij nog stelt dat dit evenmin werd gegarandeerd door de Franse autoriteiten en dat zij het risico loopt op straat te belanden – en dat de kans om opvang te krijgen nog kleiner is gelet op het feit dat zij reeds een asielaanvraag heeft ingediend en personen die een volgend verzoek indienen weinig kans hebben op het verkrijgen van opvang, dat meer dan de helft van de verzoekers om internationale bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot materiële hulp, dat dit dient beschouwd te worden als een systematische tekortkoming in de zin van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening, dat de kans dat zij op straat zal belanden in Frankrijk hoog is, wijst de Raad er vooreerst op dat omtrent de opvang en bijstand in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: “Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 61). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Lyon – Saint-Exupéry. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de préfecture du Rhône. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te

ondernemen. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (pagina 104). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. In 2021 kwamen er veel minder verzoekers aan in Frankrijk omwille van de coronacrisis maar ondanks die lagere cijfers en de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (pagina 107). (...) In het AIDA-rapport lezen we dat de leefomstandigheden in de opvangstructuren als adequaat worden beoordeeld en dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 108), maar dat desondanks veel verzoekers buiten de mazen van het opvangnetwerk vallen en de Franse instanties er niet in slagen alle verzoekers een adequate levensstandaard te bieden ("It shows that a substantial number of applicants were left out of accommodation every year. These persisting issues raise questions of compliance with the Reception Conditions Directive as reception conditions should ensure an adequate standard of living for applicants", pagina 103). Daarenboven wordt opgemerkt dat vele opvangstructuren gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het voor alleenstaande mannen en vrouwen moeilijk maakt om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 103). We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport in ogenschouw heeft genomen – waarbij bovendien specifiek wordt ingegaan op het feit dat de verzoekende partij zal overgedragen worden via de luchthaven van Lyon en zij gevraagd wordt zich aan te bieden bij de "préfecture du Rhone" – alsook dat zij niet betwist dat er kritische bemerkingen zijn bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de opvang in Frankrijk en dat er problemen kunnen voorkomen bij de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, doch heeft geoordeeld dat niet blijkt dat personen die onder de Dublin III-Verordening overgedragen worden naar Frankrijk systematisch geen toegang krijgen tot de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en geen inspanning levert om de opvangcapaciteit te vergroten alsook dat niet kan besloten worden dat onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Dublin III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Door louter opnieuw te wijzen op de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

Bovendien, en betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de kans om opvang te krijgen nog kleiner is gelet op het feit dat zij reeds een asielaanvraag heeft ingediend en personen die een volgend verzoek indienen weinig kans hebben op het verkrijgen van opvang, stelt de Raad vast dat uit de stelling dat het toekennen van opvang facultatief is voor volgende verzoeken en in de praktijk bijna systematisch geweigerd wordt, niet betekent dat de opvang van dergelijke Dublin-terugkeerders altijd uit den boze is of dat ze nooit nog aanspraak kunnen maken op opvang. De Raad wijst er in dit verband bovendien op dat de mogelijkheid om de opvang te beperken in geval van een navolgend internationaal

beschermingsverzoek uitdrukkelijk wordt voorzien door artikel 20.1(c) van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking).

3.2.6. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij verplicht zal zijn een nieuw verzoek in te dienen daar zij reeds het voorwerp uitmaakte van een weigeringsbeslissing, stelt de Raad vast dat de verwerende partij, deze omstandigheid niet betwist, meer nog in overweging heeft genomen en hieromtrent heeft gemotiveerd: *“Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten. In het rapport over internationale bescherming in Frankrijk van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage, “Asylum Information Database - Country Report - : France – 2022 Update”, laatste update op 11.05.2023, hierna AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDAFR_2022-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (“Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications”, pagina 60).”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid zal zijn een navolgend verzoek om internationale bescherming in te dienen na overdracht aan Frankrijk. Waar zij stelt dat het AIDA-rapport gewag maakt van moeilijkheden voor asielaanvragers om nieuwe elementen naar voren te brengen die de Franse autoriteiten toelaten het verzoek ten gronde te beoordelen, dat zij aldus geen garantie heeft op een analyse van haar aanvraag volgens de wettelijke voorschriften, dat zij moeilijkheden zal ondervinden opdat haar dossier op een adequate manier zou worden behandeld in het kader van een volgend verzoek gelet op het feit dat nieuwe elementen moeten worden aangebracht en asielaanvragers hierbij in het algemeen grote problemen ervaren, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt waarom zij geen garantie heeft op een onderzoek van haar navolgende aanvraag volgens de wettelijke voorschriften, minstens verduidelijkt zij niet welke wettelijke voorschriften zij beoogt. Waar zij zou menen dat zij geen garantie heeft op het ten gronde beoordelen van haar aanvraag en door te stellen dat nieuwe elementen moeten worden aangebracht bij een navolgend onderzoek opdat het dossier zou behandeld worden, toont zij geenszins aan dat er sprake is van gebreken in de procedure en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. In zoverre zij zou menen dat zij geen garantie heeft dat haar navolgende aanvraag in ogenschouw zal worden genomen, weerlegt zij geenszins de motieven waar gesteld wordt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een navolgend verzoek om internationale bescherming van een Dublin-terugkeerder niet op dezelfde wijze zal behandeld en beoordeeld worden als een dergelijk verzoek van personen die Frankrijk niet verlaten hebben en dat verzoeken van Dublin-terugkeerders op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken. Door louter gewag te maken van moeilijkheden die asielzoekers in het algemeen ondervinden om nieuwe elementen naar voren te brengen, toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van gebreken in de procedure en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk.

3.2.7. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. Door te stellen dat deze informatie nochtans structurele problemen in Frankrijk aantoonst, beperkt zij zich tot het louter oneens zijn met het oordeel van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom niet kan geoordeeld worden dat er sprake is van structurele problemen.

3.2.8. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

3.2.9. Waar de verzoekende partij voor het overige nog verwijst naar een ECRE rapport van april 2019 en een arrest van het EHRM van 2 juli 2020, kan hiermee hoe dan ook niet worden aangetoond dat er thans in Frankrijk dusdanige tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden aan de orde zijn dat zij oplopen tot een door artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De verzoekende partij weerlegt met deze oude informatie niet de uitvoerige bevindingen die in de

bestreden akte zijn uiteengezet en die zijn gebaseerd op veel recentere en gezaghebbende informatie, zoals het AIDA- rapport dat in mei 2023 nog werd geactualiseerd.

3.2.10. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat, gelet op haar kwetsbaar profiel als asielzoeker, een overdracht naar Frankrijk haar zou blootstellen aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat niet kan nagegaan worden of Frankrijk de nodige garanties geboden heeft, laat zij na te verduidelijken welke garanties Frankrijk diende te bieden. In zoverre zij hiermee zou doelen op het bieden van garanties inzake opvang, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat Frankrijk hiertoe gehouden is, minstens niet dat er in haar geval bepaalde garanties nodig of aangewezen zijn. Ter volledigheid wijst de Raad er in dit kader nog op dat de verzoekende partij, behoudens het kwetsbaar profiel als asielzoeker, geen bijkomende kwetsbaarheid heeft aangehaald, laat staan aannemelijk gemaakt.

3.2.11. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar de risico's die zij loopt bij een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat het gepast voorkomt om haar vrees voor vervolging te analyseren, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een beslissing is, genomen in het kader van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de Dublin III-Verordening, en slechts onderzoekt of België de verantwoordelijke lidstaat is voor het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Dit betreft geen beslissing inzake de inhoud van het verzoek om internationale bescherming en deze beslissing houdt evenmin een verwijderingsmaatregel in naar het land van herkomst van de verzoekende partij. Motieven aangaande de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij zijn bijgevolg niet aan de orde.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat niet op correcte wijze werd geoordeeld dat de Franse autoriteiten bevoegd zijn voor haar verzoek om internationale bescherming, kan zij niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat het de Belgische autoriteiten toekomt haar verzoek om internationale bescherming te onderzoeken.

3.2.12. De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk.

Het enig middel is derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

S. HERBOTS,

De griffier,

S. HERBOTS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

N. VERMANDER